

СПРАВА «КОРГУН ПРОТИ УКРАЇНИ»

(CASE OF KORGUN v. UKRAINE)

(Заява № 68907/14)

Стислий виклад рішення від 14 грудня 2023 року

У лютому 2010 року заявника, який на той момент працював в органах міліції, було затримано за підозрою в одержанні хабара. Його відсторонили від виконання службових обов'язків на період проведення службового розслідування, яке закінчилося ухваленням висновку, що питання про подальше перебування заявника на службі мало залежати від остаточного рішення у його кримінальній справі. У травні 2011 року заявника визнали винним та у вересні того ж року його звільнили зі служби в органах внутрішніх справ на підставі цього вироку. З дня затримання до дня звільнення заявнику не нараховувалася заробітна плата. Окружний адміністративний суд міста Києва задовольнив позов заявника проти його колишнього роботодавця та зобов'язав виплатити заявнику заборгованість із заробітної плати за весь період з моменту його затримання до звільнення. Апеляційний суд, посилаючись на нормативно-правові акти, які були прийняті вже після звільнення заявника, залишивши без уваги заперечення щодо незастосування у його справі цих нормативно-правових актів, відмовив у більшій частині позовних вимог заявника, задовольнивши їх лише у частині стосовно періоду службового розслідування. Вищий адміністративний суд України залишив без змін постанову апеляційного суду, повторно навівши його обґрунтування. До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявник скаржився за пунктом 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) та статтю 1 Першого протоколу до Конвенції на незаконне позбавлення його заробітної плати і ненаведення національними судами достатнього обґрунтування у своїх рішеннях про відмову у задоволенні його позовних вимог щодо виплати заборгованості. Розглянувши скарги заявника, Європейський суд зауважив, що ані апеляційний суд, ані Вищий адміністративний суд України жодним чином не прокоментували аргументи заявника, а також не посилалися на будь-яке положення національного законодавства, яке могло б бути підставою для невиплати заробітної плати заявнику за відповідний період. Європейський суд дійшов висновку, що національні суди не виконали свого обов'язку розглянути та прокоментувати доводи, які мали вирішальне значення для результату розгляду справи, у зв'язку з чим провадження за даною справою не може вважатися «справедливим», та констатував порушення пункту 1 статті 6 Конвенції. Стосовно скарги заявника за статтю 1 Першого протоколу до Конвенції Європейський суд вказав, що, беручи до уваги його висновок за пунктом 1 статті 6 Конвенції, він вже розглянув основні юридичні питання, порушені в цій заяві, і тому немає потреби у винесенні окремого рішення у зв'язку з цією скаргою.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

- «1. Оголошує прийнятною скаргу за пунктом 1 статті 6 Конвенції;
2. Постановляє, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції;
3. Постановляє, що немає потреби розглядати питання прийнятності та суть скарги за статтею 1 Першого протоколу до Конвенції;
4. Постановляє, що: (a) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику 2 250 (дві тисячі двісті п'ятдесят) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися, в якості відшкодування моральної шкоди; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу; (b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;
5. Відхиляє решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції».